

התוועדות של שמחה

בימי חנוכה אלו ירבו בהתוועדויות ומסיבות של שמחה ♦ ונוסף לזה, יש להרבות גם בסעודות של שמחה ♦ משיחת מוצש"ק פ' מקץ, גר ח' דחנוכה תשמ"ו – בלתי מוגה

פּוֹתַחֵין בְּדַנְר מַלְכוּת

וכפי שמוסיף שם, ש"דלא מצי לצעורי נפשי ומתענה – נקרא **חוטא** בגמ' פ"ק דתענית".

ויש לקשר ענין זה עם שיעור הרמב"ם דיום ראשון – "אסור לאדם לחבול בין בעצמו בין בחבירו" ("אין לו לאדם רשות על גופו כלל", מכיון ש"אין נפשו של אדם קנינו אלא קנין הקב"ה", ועליו מוטל הציווי "ונשמרתם מאד לנפשותיכם").

[ומכאן הוראה גם לאלו מהחסידיים שרוצים להרבות בתעניות, ומלבישים זאת בהנהגה של חסידות – על כך אומרים להם: לכו ועסקו ב"מבצעים"... ולכך יש צורך שיהי לכם כח לכתת רגליכם, לתת צדקה וכיו"ב. ואם רצונכם בתיקון הענינים שצריכים לתקנם – ישנם העצות שניתנו ע"י אדמו"ר הזקן לכל בני", ועאכו"כ להולכים באורחותיו ומתפללים בנוסח שלו כו' – "מאי תקנת", כדכתיב וחסאך בצדקה פרוק... להרבות מאד מאד בצדקה" (כמבואר באגה"ת הנ"ל, ובארוכה יותר – באגה"ק)].

ומכיון שכן, יש צורך לחפש עצות כיצד להלחם ולבטל את התגברות חושך הגלות בתקופה האחרונה.

ובכן, העצה לכך היא – הוספה והתגברות בעניני טוב וקדושה, ובמיוחד בענין **השמחה**:

לכל לראש – ידוע ביאור אדמו"ר הזקן בחלק ראשון בתניא אודות גודל מעלת השמחה: "מקרא מלא דבר הכתוב תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה וגוי, ונודע לכל פני הארצי ז"ל על פסוק זה" (וכמדובר כמ"פ אודות ההדגשה המיוחדת בפני

וענין זה בא לידי ביטוי גם בגשמיות העולם – שמעולם לא היו בלבולים כאלו מצד התחדשות ענינים בלתי-רצויים בבריאות הגוף, לא עלינו, ולא על שום אדם בעולם, כמו בזמן האחרון.

– הלואי לא היו קוראים על כך ב"עיתונים", ואז היו, מסתמא, פוחתים ענינים אלו... אמנם, מכיון שבפועל קוראים "עיתונים" ויודעים אודות החידושים באופן בלתי-רצוי, הרי אע"פ שסיבת קריאת ה"עיתון" (במקום לנצל את הזמן ללימוד התורה) היא מפני ש"יצרו הוא שתקפרי", מ"מ, ע"פ הכלל "גם זו לטובה", ועכ"פ "כל מה דעביד רחמנא לטב עביד", מובן, שיש לנצל ידיעה זו כדי לפעול לתיקון המצב.

והנה, בימינו אלו אין כח להלחם נגד חשכת הגלות ע"י תעניות וסיגופים, מפני חלישות הדור.

וכפי שמאריך אדמו"ר הזקן באגה"ת בנוגע לעניני הצומות, "שאפי' בדורות הראשונים בימי תנאים ואמוראים לא היו מתענין בכה"ג אלא **הבריאים**, דמצו לצעורי נפשיהו",

[חסידים מספרים שאדמו"ר הזקן העיד על עצמו שהוא במעמד ומצב של "בריא" דזמן השי"ס, וכן משמע גם מתוכן הביאור באגה"ת על אתר],

משא"כ "מי שריבוי הצומות מזיק לו שאפשר שיוכל לבוא לידי חולי או מיחוש ח"ו, כמו **בדורותינו אלה**, אסור לו להרבות בתעניות", "ומכ"ש מי שהוא בעל תורה... (ש)מחמת חלישות התענית לא יוכל לעסוק בה כראוי",

א. במשך ההתוועדות דימי חנוכה הועלתה הצעה טובה – והלואי שתתקבל – להוסיף בשמחה בימי חנוכה ע"י עריכת התוועדויות ומסיבות של שמחה.

ובהקדמה:

ע"פ ההלכה – בטור ושו"ע – נקבעו ימי חנוכה "להלל ולהודות (ע"י הדלקת הנרות כו'), ולא למשתה ושמחה". וכן הוא ע"פ המבואר בדרושי חסידות (בתו"א, שערי אורה ואוה"ת) שחנוכה הו"ע האור, הדלקת הנרות, וכן ענין ה"הלל", הקשור אף הוא עם ענין האור – "בהלו נרו".

אמנם, יש דעה שימי חנוכה הם גם "ימי שמחה" – דעת **הרמב"ם**, "מורה הנבוכים", אשר "ממשה ועד משה לא קם כמשה", שפוסק להלכה בספר הי"ד, "הלכות הלכות" שימי חנוכה הם "ימי **שמחה** והלל".

ובכן, אע"פ שפסק ההלכה הוא שלא קבעו למשתה ושמחה, מ"מ, מכיון שנודע לנו גם דעת ופס"ד הרמב"ם, הרי כשניתוסף טעם וצורך מיוחד – יש מקום להוסיף בענין השמחה, ואין כאן משום "חדש אסור", מכיון שאין זה דבר חדש, שהרי מקור הדבר הוא – פס"ד בתורה. ובפרט כאשר ההצעה להוסיף בענין השמחה אינה באה בתור פס"ד להלכה, כי אם, בתור מנהג טוב, ענין של הוספה ועלי ביהדות וקדושה ("מעלין בקודש"), ומה גם שאין זה בתור קביעת מנהג לכל הדורות, כי אם, בתור הוראת שעה בלבד, מפני שהשעה צריכה לכך כו', כדלקמן.

ב. בזמן האחרון רואים התגברות מיוחדת בחושך הגלות.

הכרעתו של משיח צדקנו

בשיחה שלפנינו מסייג הרבי את המנהג לערוך התוועדות של שמחה – לאותה שנה בלבד, ומדגיש ש"אין זאת אומרת שבכך קובעים מנהג על כל השנים כולם... אין כל הכרח לחשוב מה יהי בימי חנוכה בשנה הבאה, שכן, בינתיים יבוא משיח צדקנו, וממנו ישמעו דבר ברור כיצד יש להתנהג בימי חנוכה בשנה הבאה".

בקשר לזה, הננו מביאים קטע משיחת ש"פ וישב וש"פ מקץ תשנ"ב, השנה בה הודיע הרבי שמשיח כבר נמצא בעולם, ופועל פעולתו, ובכמה עניינים גם מנצח – בקשר לאופן ההנהגה בימי החנוכה:

צריכים לראות לנצל את הימים – נוסף על כל הפעולות ומבצעי חנוכה – גם לעריכת התוועדות חסידיות [או לקרוא לזאת בכינוי אחר, בכל מקום לפי עניינו, "אזלת לקרתא הלך בנימוסי"], בכל יום מימי החנוכה, ולדבר שם דברי תורה, נגלה תורה ופנימיות התורה, ולקבל החלטות טובות בכל ענייני תורה ומצוות, ובאופן של "מוסיף והולך ואור" (בהתאם לנרות חנוכה), ועוד ועיקר – לדבר אודות פירסומי ניסא, הניסים "בימים ההם בזמן הזה".

. . וכפשוט – ההוספה במבצע חנוכה כפשוטו, כולל גם עריכת התוועדות של שמחה, כדעת הרמב"ם שימי חנוכה הם "ימי שמחה והלל", והוספה בקיום המנהג דנתינת מעות חנוכה וכיו"ב.

האריז"ל לגבי המפורש בקרא, וכן פס"ד הרמב"ם "השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה... עבודה גדולה היא".

ועוד – ועיקר:

מבואר בדרושי חסידות (בפרט בדרושי חתונה – המשך "שמח תשמח" וכיו"ב) גודל מעלת השמחה – שפורצת גדר, עד כדי כך, שע"י השמחה משתנה טבע האדם מן הקצה אל הקצה.

ומזה מובן, שפריצת גדר דענין השמחה היא גם ביחס לטבע דב"ד של מעלה, כלומר, אע"פ שמדובר אודות טבע של קדושה, טבע דב"ד של מעלה (לא רק ב"ד של מטה), מ"מ, ע"י ענין השמחה משתנה הטבע, עד לשינוי מן הקצה אל הקצה – "בהלו נרו", המשכת חסד ורחמים באופן של בלי גבול!

ומכיון שזוהי המשכה בלתי מוגבלת – הרי זה נמשך ומתגלה למטה מטה ממש, בעוה"ז התחתון שאין תחתון למטה ממנו, בבני חיי ומזוני רוויחי, ובכולם רוויחי, כפשוטו ממש.

המורם מכל האמור לעיל, שכאשר נודע ליהודי שניתוסף בעולם דבר בלתי-רצוי, וידיעה זו פעלה אצלו היפך השמחה – דבר ברור הוא שתיקון המצב הו"ע שהזמן גרמא, ואופן התיקון השייך בזמן הזה – (לא ע"י תעניות כו', כי אם) ע"י הוספה בשמחה ביתר שאת וביתר עוז, כיתרון האור מן החושך (ובודאי שהקב"ה נותן את הכוחות הדרושים להרבות בשמחה), אשר, ענין זה פועל לא רק רפואה למצב זה, כי אם, באופן ד"לא אשים עליך" מלכתחילה.

ג. ובכן, מצד כל העניינים האמורים – באה ההצעה האמורה, אשר, בימי חנוכה אלו ירבו בהתוועדות ומסיבות של שמחה.

ובפרטיות יותר:

עצם ענינה של התוועדות – שכוי"כ מישראל מתאספים יחדיו, "כאיש אחד בלב אחד", ומדברים דברי תורה, "פיקודי ה'

אין כל הכרח לחשוב
מה יהיה בימי חנוכה
בשנה הבאה, שכן,
בינתיים יבוא משיח
צדקנו, וממנו ישמעו
דבר ברור כיצד יש
להתנהג בימי חנוכה
בשנה הבאה

ישירים משמחי לב", ומחליטים החלטות טובות בנוגע לקיום המצוות אשר, קיומן צריך להיות מתוך שמחה וטוב לבב, "עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב" – הרי זה גופא ענין של שמחה.

ונוסף לזה, יש להרבות גם בסעודות של שמחה, כאמור, שענין הסעודות בימי חנוכה נזכר כבר בדברי האחרונים.

וכאמור, אין זאת אומרת שבכך קובעים מנהג על כל השנים כולם (שאז מתעוררת השקו"ט האמורה כו'); אין כל הכרח לחשוב מה יהי בימי חנוכה בשנה הבאה, שכן, בינתיים יבוא משיח צדקנו, וממנו ישמעו דבר ברור כיצד יש להתנהג בימי חנוכה בשנה הבאה ובפרט שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר", ה"חשמונאים", ב"ש וב"ש, הרמב"ם והבית יוסף, והם יתדברו ביניהם ויודיעו ש"כן יקום" – בנוגע לימי החנוכה דשנת תשמ"ז!

ובינתיים, בימי חנוכה דשנה זו – יש לעשות את כל ה"שטרעם" להוסיף בשמחה במעשה בפועל, ע"י התוועדות וסעודות של שמחה.